

hudobnih dejanj. — V kratkem času je bil Lipe med cigani zrel hudobnež, pripravljen za vsako hudobno dejanje, ktero je izveršil vselej v veliko pohvalo svojega poglavarja. Zadušil je v svojem serci vsa nežna čuvstva, pozabil na Bogá, pozabil lepe nauke svojih nekdanjih rejnikov in takó je postal tat in gerd ciganski hudodelec. Kamorkoli je obernil svoje oči, povsod so mu se prikazovali černi oblaki oznanovaje hudourje njegovemu brezbožnemu življenju.

(Dalje sledi.)

Jazminova vejica.

Mama, ljuba moja mama! vreme je zeló lepo, pervega majnika imamo; ali mi dovolite, da grem sestričino Klaro obiskati? — Ne, nočem dovoliti. — Zakaj vendar ne, draga moja mamica? — Mislim, da mi ni treba tebi mojih vzrokov praviti. Mala deklica mora svojo mater ubogati brez pomislika in vprašanja. Tvoja sestričina je lahkomiselná in neubogljiva deklica; ona ti nikakor ne more dobrih zgledov dati, pa ti ne dopustim k njej iti, ker bojim se, da bi se njenih napak ne navzela. — Pa mama . . . — Ne sili dalje, kar sem rekla je rečeno, a ti boš ubogala. — Marijanica jezna in slabe volje odide v svojo sobo, da skrije debeli solzi, ki ste se ji čez lici vderli. — Kmalu potem gredó mati od hiše po svojih opravilih. A Marijanica namesto da bi se bila v materino voljo lepo vdala, joka se in ihti brez ponehanja, kakor da bi se jej bila Bog zná, kaka nesreča prigodila. — Obljubivši svojej sestričini Klari, da pride k njej, jo ta naravno čaka in čaka. Ker je pa le vendar ni, naveliča se čakati, vzame klobuk in jo gre na dom iskati. — Ko stopi v sobo vsklikne: „Jaz, ki sem tebe čakala, najdem te tukaj in v solzah? Kaj to pomeni?“ — „Nič, pusti me.“ — „Niž? Zakaj pa nisi prišla? Ali ti tvoja mati ne pusté?“ — „Dá, tako je.“ — Hudobna sestričina brez spoštovanja do svoje tete nadaljuje: „Kaj mi vendar poveš! Nikoli bi mi ne bilo kaj tacega na misel prišlo! Kaj nisi zadosti velika, zadosti pametna, da bi te pustili, kamor hočeš? Ali je mar kaj slabega, ako se malo sprehajaš? Smiliš se mi v resnici. — Kako rudeče so tvoje oči! Tvoja mati preveč zahtevajo od tebe; oni gredó svoje prijateljice obiskati, gredó sem in tje kamor jim drago, a ti sirota moraš doma zaperta biti. Če bi moja mati takó z menoj ravnali, bi jih jaz kmalu prekanila.“ — „No, kaj bi pa storila?“ — „Kaj, kedar bi odšli, bi se tudi jaz odpravila.“ — „Če bi pa mamica to zvedeli?“ — „Tega bi ne mogli zvedeti, ker bi se jaz zmêrom poprej domú vernila.“ — „O, če bi bilo to mogoče, da bi nič ne zvedeli.“ — „Kako bi pa tudi zvedeli! Verjemi mi in ne boj se, pa pojdi z menoj cvetlic brat, na sprehodu najdeve prijateljice, pa se bove ž njimi po cvetočej livadi radovala.“ Marijanica ta* nasvét posluša, pozabi prepoved previdne svoje matere in gré s svojo sestričino. Novinka v neubogljivosti se skerbno varuje predolgo izostati, da bi mamica poprej domú ne prišli. Ker se jej je prepovedano veselje pervikrat takó posrečilo, da ni bila niti

izdana, niti kaznovana, postala je prederzna. Drugi dan stori ravno takó in osem dni zaporedoma goljufa svojo dobro mamico. Pa kakor pregovor pravi: „Verč gre tako dolgo k vodnjaku, da se ubije, tako se je tudi našej Marijanici zgodilo. — Kak dobiček je imela od svojega obnašanja? Poprej je bila vedno vesela, skakljala in prepevala je ves dan po hiši, kajti njeno malo serčice je bilo dobro, nedolžno. Če so mati po opravih odšli, objela jih je serčno; če so domu prišli, jim je zopet naproti tekla in jih poljubila. Kako vsa drugačna pa je bila zdaj, zginila je njena veselost, njena otroška vznudenost, njene vesele pesmice niso več donele in odmevale po hiši, vést jej je vedno očitala njen velik pregrešek. Večkrat si je mislila: Moj Bog! mama so me znabiti videli in če bi vedeli, kje sem bila! Njihov glas slišim; nekako oster se mi zdi; zgubljen sem, gotovo so zvedeli mojo neubogljivost! Stresla se je pri vsakem najmanjem ropotu. — Neporedna sestričina pa namesto da bi jo bila na pravo pot zopet nazaj pripeljala, jo le še bolj podpihuje ter bi jo bila popolnoma zapeljala, ako ne bi bili mati o pravem času zasledili gerdo obnašanje svoje hčerke in jo na pravo pot zavernili. Šla je zopet nekega dné na sprehod, toda nekako bolj boječa in nemirna, kakor pervikrat. To mora nehati, reče sama pri sebi, poboljšati se moram in svojej ljubej mamici pokorna biti. Ali žalibog, njeni dobri sklepi, ostanejo le sklepi. Šla je tedaj po malej stezici, ktera je peljala po zelenej trati do malega perivoja. Na tisoče krasnih pomladanskih cvetlic raznoverstnih barv je kinčalo gosto zeleno preprogo in mile vonjave so zrak napolnjevale. V germovji je tudi cvetel jazmin in duhteči bezeg. Marijanica, ki je jazmin posebno rada duhala, odterga si eno vejico in jo nese domú. Kmalu za njo pridejo tudi mati in precej zaduhajo, pa tudi najdejo jazminovo vejico. „Kdo neki je prinesel“ vprašajo mati „to lepo jazminovo vejico? Kako dobro diši.“ Zdaj Marijanica lice zarudé. Legati ni bila vajena. V tej stiski pa jej ni ostalo drugega, nego legati ali pa svoje gerdo obnašanje razodeti. Na glas se je začela jokati. Mati ne vedé kaj te solze pomenijo, jo začudeno pogledajo in vprašajo: „Moj Bog, kaj ti pa je, zakaj jokaš? Ali si bolna? Ali te je kdo razžalil?“ — „Oj, nič od vsega tega“, žalostno vsklikne. „Oh, ljuba moja mamica, samo to prosim, odpusti, odpusti mi.“ „Odpustiti? pa kaj ljuba moja hčerka, kaj si storila?“ — „Ta jazmin, ta jazmin sem jaz . . .“ „Ti, ti si ga šla odtergati! Ti si šla iz doma? — Da, da. Ali je kaj takega mogoče, Marijanica! Ti ki si se vedno bala mi v najmanjšej stvari nepokorna biti, ti si zdaj kaj takega za mojem herbtom naredila!“ — „Klara moja sestričina me je . . . Jok jej ne dopušča dalje govoriti. — „Kaj te nisem svarila pred tem dekletom? Ne izgovarjaj se tedaj na njo. Ti si me goljufala danes, ti me goljufaš znabiti že dalj časa. Pa tega si ne morem misliti! . . . A vendar te rudečica obliva! — Oh, ne, ne morem verjeti, da bi se bila tako daleč zmotila. Moje ljubezni ne bi bila potem vredna.“ — „Ah! mamica, dobro vé m, da sem težko kazen zaslužila, pa na kolenih vas prosim odpuščenja; imenujte me še svojo dobro hčerko, svojo Marijanico.“ — Uboga presljepljena deklica s povzdignjenima rokama tako dolgo prosí in popolno poboljšanje obljubuje, da se materino

ožaljeno sercé, vidísi tolikó kesanje, omeči ter jo vzdignejo in poljubijo. Marijanica pa te pomenljive ure ni več pozabila, svojo obljubo je zvesto držala, s Klaro se ni nikoli več tovaršila, ampak z največo natančnostjo je spolnovala vsa povelja in želje svoje previdne in dobre matere. Jazminovo vejico pa so mati na zid pripeli za svarilno znamenje neubogljivosti.

Klotilda Ž.

Ančika in mačka.

„Pridi, pridí mucika,
Lepa moja žvalica;
V časih res kaj vkradeš nam,
Vendar te prav rada imam.“

„Pa kako bi te tudi rada ne imela, ker si tako lepa in nežna živalica. Vse na tebi je tako lepo gladko in okroglo. Ni je živali, ki bi imela tako lepo okroglo glavó, kakor jo imaš ti, lepa moja mačica. In kako si gibka in okretna, kako si urna in skočna! Mislila bi skoraj, da v truplu ni-maš prav nobenih kosti, tako si voljna in mehka, tako se znaš zvijati in stezati. Glej nó, kako imaš mehke tačice, zató pa hodiš tako tiho, da te človek v sobi komaj sliši. Veš kaj, najbolj se mi pa še do-pade tvoja snaž-

nost in čistost. Neprenehoma se ližeš in snažiš. Zató pa je tvoja dlaka tako lepa, gladka in čista. Ali nekaj se mi vendar ne dopade na tebi in